

орловцитѣ си дали още вендѣжъ вѣрна дума : додѣ сж живи никакъ да не отстъпятъ отъ мѣстата си ; да не предадѣтъ Шипка. Отзадъ са поевили даже черкезки чети и поченѣли да гърмятъ. Приложете и това, че въ отряда нѣмало ни единъ сухаръ и солдатитѣ гладували цѣль день ! Вода тоже ни капка. Работата достигнѣла до едно таково положение, щото не войска, а малки дружинки, четици отбивали едва-едва силитѣ на страшния неприятель.... Сутринѣта когато не дошло подкрѣпление, началницитѣ извѣстили на солдатитѣ, че слѣдъ два часа *непрѣменно* ще дойде. Плѣдня минѣла въ страшна борба и кланѣе, часъ, и два, и три минѣло, а отъ къмъ Габрово не са виждалъ ни единъ солдатинъ. Въ редоветѣ на войската зело да са вкрадва отчайванѣе. Наистинѣ, опасността била предъ очитѣ на всички, колонитѣ на неприятеля са подновявали всѣка минута, а нашитѣ безъ подкрѣпление умирали на своитѣ постове, редѣли, както редѣе ливидата подъ косата.... Всичко било завалено съ паднѣли трупове. Огъня убийствено дѣйствувалъ и на турцитѣ, но опоени отъ кръвь и распалени отъ фанатизмъ, табуритѣ все приидвали и приидвали. Нѣколко урви и долища били напѣлнени съ тѣхнитѣ трупове, между дърветата лежели купове убити, а сигналитѣ не преставали да викатъ нови, прѣсни подкрѣпления ; и пакъ идвали нови подкрѣпления. Сѣкашь участъта на Шипка била рѣшена.

Нашитѣ все намалѣвали и намалѣвали, защитницитѣ били принудени да преминаватъ отъ едно мѣсто на друго за да запазятъ мѣстата си, а подкрѣпление не идвало. За да смажатъ колко годѣ превѣсходнитѣ сили на неприятеля, солдатитѣ отъ Българскитѣ дружини трѣбало да са хвърлятъ отдѣлно въ безбройната тѣлна на враговетѣ, и като хванѣтъ цѣвьта на пушката да работятъ